

האביון והיונה

אגדה קוריאנית

בכפר אחד חי בחור. הוא היה כה עני שבכל הכפר לא ניתן היה עני יותר ממנו. ולמרות שלא נרתע מכל עבודה ובכל זאת לא הצליח לצאת מהעוני. לכן החליט ללכת העירה. אולי שם איכשהו ימצא דרך לחיים טובים יותר.

דרך העירה הייתה ארוכה. צריך היה ללכת עשרה ימים דרך יערות עבים, שדות רחבי ידיים, שבילים הרריים מפותלים. ולבחור המסכן לא היה אפילו בצל אחד, גרגיר אורז או שן שום לאכול. לכן התחיל להתפרנס מצייד. הוא הכין לו קשת, ועשרה חצים ויצא לדרך. הולך יום, הולך יומיים, פעם צד חגלה, פעם ארנבת. וכך עבור שישה ימים.

מסתכל המסכן ורואה שבנדן נשארו לו רק שני חצים.

הלאה. רק חץ אחד נשאר לו עכשיו.
"טוב" חשב "את החץ הזה צריך
לשמור היטב. מי יודע מה עוד עלול
לקרות."

לקראת ערב התחיל לחפש מקום
לינה ופתאום רואה, מרחוק אור
כלשהו מהבהב. הלך בכוון זה והגיע
לבית מקדש גדול.

השומרים הכניסו אותו פנימה, שמו לו
חבילת קש בגן, ולו לא נחוץ יותר.
נשכב על הקש ונרדם חזק.

ופתאום תוך שינה מרגיש כאילו
מישהו חונק אותו. התעורר ולא יכול
היה לזיז לא יד ולא רגל. נחש ענק
התפתל סביבו ועוד מעט יחנוק אותו.
ומעליו על העץ יושבת יונה,
ומסתכלת חסרת אונים.

התחיל הבחור לדאוג. הנה
עוד דרך ארוכה העירה וכמה
צייד הוא יוכל לצוד אם רק
שני חצים נשארו לו?
נשכב תחת עץ גדול כדי לנוח
והתחיל לחשוב מה לעשות.
אבל אז ראה, בצמרת עץ
יושבת יונה ובוכה מרות. נחש
גדול זוחל על העץ אל הקן
שלה ורוצה לטרוף את
גוזליה.

קפץ הבחור על רגליו, תפס
את הקשת, מתח את המיתר,
כיוון וירה לנחש ישר לתוך

העין! הנחש נפל מת לאדמה תחת העץ.

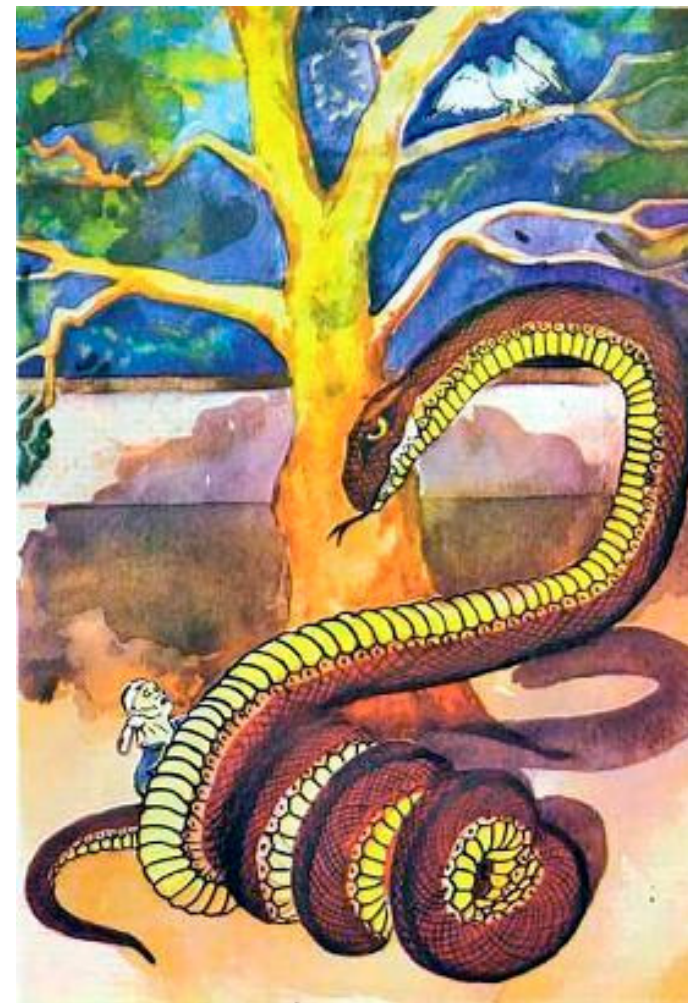
והיונה שרה בשמחה והתעופפה מעל ראשו של
הבחור העני. והוא שם את הקשת על גבו והלך

ניגש הבחור למגדל
ורואה - אין כל דרך
לעלות. כל הדלתות
של המגדל נעולות
בבריחים כבדים.
ומבחוץ לא ניתן
לעלות כי אין כל
סולם בסביבה.
חשב וחשב המסכן
ולא ידע מה לעשות.
והנחש רק שוכב ולא
מש עיניו ממנו. עד
חצות נשארה רק
דקה אחת.
אז נזכר הבחור שיש
לו עוד חץ אחד, עם
ראש ברזל בקצה.

הבחור אסף את שארית
כוחותיו ושאל את הנחש
"למה אתה חונק אותי?"
"כי אתמול הרגת את
זוגתי" עונה הנחש.
רואה המסכן כי סופו
קרוב ורק מבקש מהנחש
"תעזוב אותי ואני אמלא
את כל בקשתך."
והנחש אומר "גם אני
פעם הייתי בן-אדם. בגלל
אכזריותי ורוע לבי הפך
אותי קוסם אחד לנחש.
הקללה הזו תמשך עד שבחצות לילה יצלצל הפעמון
הגדול שעל מגדל המקדש הזה. אם תגרום בחצות
שהפעמון יצלצל, אשחרר אותך. אם לא, תיפרד

מחייר."

שמח - אם החץ יפגע בפעמון, זה יצלצל. אולי
צליל חלש יתן, אבל יצלצל!
הוא לקח את הקשת, מתח מיתר, כיוון וירה
את החץ האחרון. החץ התעופף ונעלם
במרומים ולא פגע בפעמון. פעמון לא צלצל.
כנראה בחושך הבחור לא יכול היה לכוון
היטב.
"עכשיו תמות!" קרא הנחש. הוא כבר רצה
להתנפל על הבחור המסכן כשמלמעלה
נשמע צליל חלש, חלש מאוד של הפעמון.
הנחש, כששמע זאת, קפץ בזעקה איומה
מחוץ לגדר המקדש ושם הפך לבן-אדם.
השתומם הבחור איך קורה שהפעמון מצלצל
בעצמו? הרבה זמן לא האמין במזל שלו,
ואחר כך נשכב על הקש ונרדם שוב.
כשהתעורר, השמש עמדה כבר גבוה. הוא

הודה לשומרים על
האירוח ויצא לדרך.
אך כשעבר ליד
המגדל ראה על
הארץ יונה מתה
עם ראש מלא דם.
עכשיו הבין הבחור
מי הציל אותו
ממוות. זו היונה
שדפקה בראשה
בפעמון, כדי
שיצלצל.
כך היא הודתה
לבחור על שהציל
את גוזליה ממוות.

